

Att konfrontera rädslan - från NSD 16 februari 2008

Redan för två år sedan bokade Bodens konstgille in konstnären Bengt Frank för en utställning i februari i år. Först var det tänkt som en vanlig separatutställning, men tanken på att göra något mer gnagde mer och mer i Frank.

- Jag ville göra något "eljest". Och rätt snart tänkte jag; varför inte bjuda in mina polare?, säger Frank.

Resultatet blev en samlingsutställning, med "Frank und freunde", som han själv skriver på sin hemsida. Och då behövdes ett tema.

- Rädsla var det som kom spontant till mig. Och ju mer jag funderade, desto mer substans hittade jag i det, säger Frank.

Kollegan Ola Freijd som är en av utställarna håller med.

- Bengt är en sådan människa som tycker att det är spännande att utforska just vad det är att vara människa, säger han.

På utställningen samsas åtta olika inbjudna konstnärer kring målningar, skulpturer och foto. Men också en präst, en terapeut och en neuropsykolog som ger sin syn på rädsla i textform.

- En annan titel på utställningen skulle lika gärna kunna vara sårbarhet. För det är tätt förknippat. Vi människor verkar ha svårt att visa oss sårbara och rädda, istället har vi lätt för att sätta ut klorna. Och det gör oss farliga. Vi manipulerar och pratar förbi det som gör oss sårbara och rädda och söker istället makt och prestationer. Ta bara som exempel minnen jag har från skolan - de som blev mobboffer var inte sällan de som visade att de var rädda. Det var som att andra blev arga på dessa människor och ville slå ur dem rädslan, säger Frank.

- Det handlar mycket om vårt eget bagage, tror jag. Vi har alla blivit kränkta under våra liv på ett eller annat sätt och att se andra rädda laddar det bagaget.

Utställningen uttrycker också en mängd olika rädslor. I Maria Alms målning travar Alexander den stores häst - han som var rädd för sin egen skugga. Och i Bengt Franks skulptur *Solo*

möter han själv sin rädsla för ensamhet.

- Verket är inspirerat av min fru Mariannes bortgång. Hur det kändes när jag plötsligt var tvungen att möta ensamheten och tomheten. Jag har känt jättemycket rädsla över det, men det gånger chocken och allt det jobbiga inte tagit överhanden har jag också försökt vara tacksam över det som varit.

Marianne Öqvist finns faktiskt också med på utställningen. Maken Bengt har tagit med en av hennes verk, där en liten figur simmar för livet, mot rädslan.

I ett annat verk har Frank inspirerats av skulpturen och omvandlat den till en målning.

- Jag kom på att den ville heta "Marocko" när jag var på affären och handlade clementiner. Det kan var så ofta med mina verk, att jag försöker närma mig allvaret genom leken. Enkel, barnslig konst, där man kan leka av sig rädslan, säger Frank.

Ola Freijd har arbetat med rädsla ur ett dubbelbottnat perspektiv. I ett collage har han monterat ihop mängder av skogsmiljöer, där man som åskådare tycks stå inne i mörkret och blicka ut mot ljuset.

- Den heter *Mörker är också ljus*. Och jag tänker mig att det kan vara så. Känslan är att man står inne i det mörka och tittar ut på livet och då kanske det är mörkret som är tryggheten och det nya, okända, rädslan. Jag ville leka med uppfattningen om att det mörka är otrygghet.

Utställningen kompletteras av en hemsida med ett diskussionsforum, www.fear.barr.nu, där konstnärerna gärna vill att människor ska delta i samtalet om vad som gör oss rädda och hur vi reagerar. Tanken är att lätta på tabut kring att tala om känslor som generellt anses vara förknippade med svaghet.